

społecznych ludu pracującego, którzy odpowiadają warunkom wymienionym w ust. 1, z tym że:

- 1) dopuszczenie do praktyki następuje za pisemną zgodą zakładu pracy kandydata,
- 2) kandydat pozostaje nadal pracownikiem w dotychczasowym miejscu pracy i pobiera wyłącznie tam wynagrodzenie za pracę,
- 3) kandydat odbywa praktykę jeden dzień w tygodniu, a ponadto uczestniczy w szkoleniu teoretycznym prowadzonym poza godzinami pracy.

§ 8. Prezes sądu wojewódzkiego, w którego okręgu kandydat pragnie odbywać praktykę, dopuszcza kandydata do praktyki na skutek złożonego przez niego podania. Do podania należy dołączyć:

- 1) metrykę urodzenia i dowód obywatelstwa polskiego albo odpowiedni wyciąg z dowodu osobistego,
- 2) dowód posiadania wymaganego wykształcenia,
- 3) świadectwo zdrowia wydane przez zakład społeczny służby zdrowia,
- 4) własnoręcznie napisany życiorys oraz
- 5) pisemną zgodę zakładu pracy w wypadkach określonych w § 7 ust. 2.

Jeżeli kandydatem jest pracownik zatrudniony w biurze komornika, dopuszczenie do praktyki może nastąpić także na wniosek komornika. W tym wypadku do wniosku należy dołączyć dokumenty wymienione w ust. 2 pkt 1—4 oraz pisemną zgodę kandydata na odbycie praktyki. Przed załatwieniem podania lub wniosku prezes sądu wojewódzkiego sprawdzi dane o wartości moralnej kandydata.”;

2) § 10 otrzymuje brzmienie:

„§ 10. Praktyka u komornika trwa zasadniczo rok, a gdy kandydatem jest pracownik zatrudniony w państwowej jednostce organizacyjnej lub w organizacji społecznej ludu pracującego — dwa lata. W ciągu praktyki kandydat powinien zaznajomić się dokładnie z czynnościami komornika. Do okresu praktyki nie wlicza się czasu, przez który kandydat nie odbywał jej z powodu choroby trwającej dłużej niż 7 dni, urlopu lub odbywania służby wojskowej. O rozpoczęciu, przerwie i ukoń-

czeniu praktyki komornik zawiadamia w drodze służbowej prezesa sądu wojewódzkiego.”;

3) w § 30 ust. 2 wyrazy „może utrzymywać na własny koszt” zastępuje się wyrazem „zatrudnia”;

4) § 36 otrzymuje brzmienie:

„§ 36. Komornikowi przysługuje dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 40% opłat pobranych przez niego stosownie do przepisów o taksie za czynności komorników. Dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne wypłaca sąd, przy którym komornik urzęduje, do dnia 10 miesiąca następującego po miesiącu, w którym opłaty zostały pobrane. Sąd ten dokonuje łącznego obliczenia i potrącenia należnych od komornika podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.”;

5) po § 36 dodaje się nowy § 36' w brzmieniu:

„§ 36'. Koszty utrzymania biura (wydatki osobowe i rzeczowe) komornik pokrywa z ryczałtu kancelaryjnego, pobieranego stosownie do przepisów o taksie za czynności komorników. Do kosztów tych zalicza się również koszt wykonania pieczęci, oznak i emblematów. Z ryczałtu kancelaryjnego pokrywa się ponadto składkę na ubezpieczenia społeczne, należną od dodatkowego wynagrodzenia prowizyjnego komornika. Kwotę odpowiadającą tej składce komornik przekazuje do sądu zobowiązanego do jej uiszczenia.”;

6) § 39 otrzymuje brzmienie:

„§ 39. Zastępca komornika utrzymuje biuro komornika z pobranego ryczałtu kancelaryjnego. Jeżeli zastępstwo trwa dłużej aniżeli jeden miesiąc, dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne komornika za okres przekraczający 1 miesiąc dzieli się w równych częściach pomiędzy zastępcę i komornika zastępowanego. Jeżeli przyczyną zastępstwa jest śmierć komornika lub zawieszenie w urzędowaniu, całe dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne przypada na rzecz zastępcy.”

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

238

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 4 września 1971 r.

o taksie za czynności komorników.

Na podstawie art. 772 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Powołane w rozporządzeniu artykuły oznaczają artykuły Kodeksu postępowania cywilnego.

§ 2. Komornik pobiera za dokonywane przezeń czynności: opłaty, ryczałt kancelaryjny na pokrycie kosztów prowadzenia biura oraz należności na pokrycie wydatków,

§ 3. 1. Osoba zwolniona od kosztów sądowych przez sąd lub z mocy ustawy, wolna jest od obowiązku uiszczenia opłat, ryczałtu kancelaryjnego i należności na pokrycie wydatków.

2. Skarb Państwa oraz instytucje państwowe i organizacje społeczne ludu pracującego zwolnione od obowiązku uiszczenia opłat sądowych, uiszczają część opłat, która stanowi wynagrodzenie prowizyjne komornika, ryczałt kancelaryjny i należności na pokrycie wydatków.

§ 4. 1. Strona, która wnosi o podjęcie czynności, obowiązana jest wpłacić komornikowi zaliczkę na pokrycie opła-

ty, ryczałtu kancelaryjnego i wydatków związanych z tą czynnością.

2. Skarb Państwa oraz instytucje państwowe i organizacje społeczne, o których mowa w § 3 ust. 2, nie wpłacają zaliczki na pokrycie części opłat, którą obowiązane są uiszczać.

3. Nie pobiera się zaliczki, jeżeli wszczęcie egzekucji następuje z urzędu na żądanie sądu.

4. Nie pobiera się też zaliczki na opłatę za dokonanie sprzedaży.

§ 5. 1. Komornik nie podejmie czynności, dopóki strona zobowiązana do wpłacenia zaliczki nie wpłaci tej zaliczki.

2. W razie niewpłacenia zaliczki komornik wezwie stronę do jej wpłacenia w terminie tygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem zwrotu wniosku.

3. Po bezskutecznym upływie terminu komornik zwróci wniosek stronie.

§ 6. 1. Opłaty, ryczałt kancelaryjny oraz należności na pokrycie wydatków nie uiszczone przez wierzyciela, na którego rzecz prowadzona jest egzekucja, komornik pobierze od dłużnika.

2. Opłaty, ryczałt kancelaryjny oraz należności na pokrycie wydatków nie pobrane od dłużnika komornik wyegzekwuje od wierzyciela, chyba że był on wolny od obowiązku ich uiszczenia. W tym celu komornik wyda postanowienie, w którym wezwie wierzyciela do uiszczenia tych należności w terminie dwutygodniowym od dnia doręczenia postanowienia. Postanowienie to, po jego uprawomocnieniu się, podlega wykonaniu w drodze egzekucji, bez zaopatrywania go w klauzulę wykonalności.

3. Jeżeli wierzyciel zwolniony od obowiązku uiszczenia opłat, ryczałtu kancelaryjnego oraz należności na pokrycie wydatków nabył na licytacji mienie dłużnika zaliczając na cenę nabycia swoją wierzytelność (art. 876 i 968) albo przejął na własność mienie dłużnika nie sprzedane na licytacji (art. 875, 877 i 984), opłaty, ryczałt kancelaryjny oraz należności na pokrycie wydatków nie pobrane od dłużnika komornik wyegzekwuje od tego wierzyciela. W tym celu komornik postąpi według przepisów ust. 2.

4. Przepis ust. 2 nie ma zastosowania w razie prowadzonej z urzędu na żądanie sądu egzekucji opłaty zasądzonej na rzecz zespołu adwokackiego od skazanego, któremu wyznaczono obrońcę z urzędu.

§ 7. W sprawach o egzekucję świadczeń powtarzających się koszty egzekucji świadczeń zaległych pokrywa się po zaspokojeniu świadczeń bieżących i kosztów ich egzekucji.

§ 8. Za czynność dokonaną w toku egzekucji prowadzonej przeciwko kilku dłużnikom solidarnym lub na rzecz kilku wierzycieli solidarnych albo w toku egzekucji świadczenia niepodzielnego pobiera się jedną opłatę i jeden ryczałt kancelaryjny.

§ 9. 1. Za czynność dokonaną na tym samym majątku dłużnika w toku egzekucji prowadzonej przez kilku wierzycieli pobiera się tylko jedną opłatę. Opłatę tę, jeżeli jest ona zależna od wartości egzekwowanego roszczenia, oblicza się od sumy roszczeń wszystkich wierzycieli przy zachowaniu górnej granicy opłaty określonej w rozporządzeniu.

2. Jeżeli wierzyciel przyłączy się do toczącej się egzekucji, nie pobiera się od niego opłaty za czynności dokonane przed przyłączeniem się.

3. Opłatę pobraną stosownie do przepisu ust. 1 dzieli się pomiędzy poszczególne sprawy w częściach równych, a jeżeli wysokość opłaty jest zależna od wartości egzekwowanego roszczenia — odpowiednio do wartości roszczenia każdego z wierzycieli.

4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do zaliczek wpłacanych przez wierzycieli.

§ 10. Końcówki opłat, ryczałtu kancelaryjnego oraz należności na pokrycie wydatków zaokrągla się wzwyż do pełnego złotego.

Rozdział 2.

Opłaty.

§ 11. 1. Opłata jest stosunkowa lub stała.

2. Wysokość opłaty stosunkowej, jeżeli rozporządzenie nie stanowi inaczej, zależna jest od wartości egzekwowanego roszczenia.

§ 12. 1. Do wartości egzekwowanego roszczenia wlicza się odsetki, koszty i inne należności podlegające egzekucji wraz ze świadczeniem głównym. Nie wlicza się jednak kosztów toczącego się postępowania egzekucyjnego i kosztów zastępstwa przez adwokata w tym postępowaniu.

2. Przy oznaczaniu wartości egzekwowanego roszczenia każde rozpoczęte 100 zł liczy się za pełne.

§ 13. 1. W sprawach o egzekucję świadczeń powtarzających się, wartość egzekwowanego roszczenia stanowi suma świadczeń za jeden rok oraz suma zasądzonych świadczeń zaległych. Do wartości egzekwowanego roszczenia nie wlicza się świadczeń zaległych, które stały się wymagalne po powstaniu tytułu egzekucyjnego.

2. Jeżeli przedmiotem egzekucji są świadczenia za okres krótszy niż rok, wartość roszczenia stanowi suma świadczeń za cały czas ich trwania.

3. Jeżeli w związku z podwyższeniem wysokości świadczeń powtarzających się, wierzyciel w toku egzekucji wnosi o jej rozszerzenie, wartość egzekwowanego roszczenia ustala się stosownie do przepisów ust. 1 i 2, biorąc za podstawę różnicę pomiędzy wysokością świadczeń dotychczasowych i świadczeń podwyższonych.

§ 14. 1. Cała opłata stosunkowa wynosi 3% wartości egzekwowanego roszczenia.

2. Suma opłaty stosunkowej nie może wynosić mniej niż 30 zł i więcej niż 2.000 zł. Z zastrzeżeniem wyjątku przewidzianego w § 27, kwota 30 zł stanowi minimalną sumę opłaty także w wypadkach, w których pobiera się ułamkową część opłaty stosunkowej.

§ 15. 1. Całą opłatę stosunkową pobiera się:

- 1) za dokonanie sprzedaży ruchomości lub prawa majątkowego (art. 865, 866, 867 i 908),
- 2) w razie przejęcia przez wierzyciela ruchomości na własność (art. 875 i 877).

2. Opłatę, przewidzianą w ust. 1, oblicza się od ceny sprzedaży lub ceny przejęcia.

3. Opłatę przewidzianą w ust. 1 pobiera się, choćby sprzedaż nie doszła do skutku z powodu niewywiązania przez nabywcę ceny w przepisany terminie (art. 872).

§ 16. 1. Dwie trzecie części opłaty stosunkowej pobiera się za zajęcie ruchomości oraz za zajęcie wierzytelności i innych praw związanych z posiadaniem dokumentu (art. 845, 895 § 3 i art. 901). Opłatę tę komornik pobiera tylko jeden raz w sprawie bez względu na ilość czynności i miejsca ich dokonania.

§ 17. 1. Połowę opłaty stosunkowej pobiera się za zajęcie wynagrodzenia za pracę lub innych wierzytelności albo innych praw majątkowych nie związanych z posiadaniem dokumentu.

2. Podstawę do pobrania opłaty przewidzianej w ust. 1 stanowi choćby częściowe uiszczenie zajętej wierzytelności

lub złożenie przez dłużnika tej wierzytelności oświadczenia stwierdzającego jej istnienie.

3. Jeżeli zajęcie wynagrodzenia za pracę lub innej wierzytelności albo innego prawa majątkowego nie doszło do skutku z powodu udzielenia mylnej informacji albo zmiany miejsca pracy przez dłużnika, pobiera się opłatę w wysokości 10 zł.

4. Nie pobiera się opłaty, jeżeli po rozwiązaniu stosunku pracy, zajęcie wynagrodzenia dłużnika w nowym zakładzie pracy nastąpiło w wyniku przesłania temu zakładowi przez zakład dotychczasowy zawiadomienia komornika i innych dokumentów dotyczących zajęcia wynagrodzenia (art. 884).

§ 18. 1. Trzecią część opłaty stosunkowej pobiera się:

- 1) za zajęcie ruchomości, wierzytelności i innych praw związanych z posiadaniem dokumentu, dokonane przez zaznaczenie w protokole pierwszego zajęcia (art. 851 i art. 901),
- 2) za sprawdzenie zajętych ruchomości bez równoczesnego dokonania zajęcia (art. 851),
- 3) za opis zajętego prawa (art. 911),
- 4) za sporządzenie planu podziału sumy uzyskanej w wyniku egzekucji z ruchomości, z wynagrodzenia za pracę, z innych wierzytelności i innych praw majątkowych (art. 1029 i 1033).

2. Opłatę przewidzianą w ust. 1 pkt 4 oblicza się od sumy ulegającej podziałowi.

§ 19. 1. Szóstą część opłaty stosunkowej pobiera się za:

- 1) wezwanie o zapłatę długu przy egzekucji z nieruchomości (art. 923), nie więcej jednak niż 100 zł,
- 2) dokonanie opisu i oszacowania nieruchomości, nie mniej jednak niż 200 zł i nie więcej niż 800 zł,
- 3) dokonanie dodatkowego opisu i oszacowania nieruchomości (art. 951), nie więcej jednak niż 200 zł,
- 4) dokonanie sprzedaży nieruchomości przez publiczną licytację, nie więcej jednak niż 1.500 zł.

2. Jeżeli sprzedaż nastąpi w drodze wykonania prawa pierwokupu (art. 944), pobiera się połowę opłaty przewidzianej w ust. 1 pkt 4, nie więcej jednak niż 350 zł.

3. Opłatę przewidzianą w ust. 1 pkt 4 pobiera się też w razie przejęcia nieruchomości (art. 982 i 984). Opłatę tę oblicza się od ceny sprzedaży lub ceny przejęcia.

§ 20. Opłata stała wynosi:

- 1) za odebranie dłużnikowi ruchomości i przekazanie ich do sprzedaży komisowej (art. 866) albo w celu złożenia poza miejscem, w którym się znajdują — 50 zł,
- 2) za odebranie dokumentów lub rzeczy ruchomych wraz z oddaniem ich wierzycielowi, do depozytu sądowego lub na przechowanie (art. 888, 904, 1041 i 1042) — 50 zł,
- 3) za udział w usunięciu oporu (art. 1051 § 3) oraz za wykonanie nakazu w przedmiocie osadzenia dłużnika w zakładzie karnym (art. 1057) — 200 zł,
- 4) za umożliwienie konserwatorowi zabytków albo przedstawicielowi handlu uspołecznionego obejrzenia ruchomości zaoferowanej do sprzedaży, jeżeli przy czynności tej brał udział komornik — 30 zł,

§ 21. 1. Opłata stała wynosi:

- 1) za wprowadzenie w posiadanie nieruchomości i usunięcie z niej ruchomości:
  - a) co do nieruchomości o obszarze:

do 10 ha	120 zł,
ponad 10 ha	200 zł;
  - b) co do nieruchomości stanowiących budynki w miastach i osiedlach — według szacunku ubezpieczeniowego nieruchomości:

do 50 000 zł	100 zł,
ponad 50 000 zł	200 zł;

c) co do przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych — po 100 zł od każdej izby składającej się na pomieszczenia przedsiębiorstwa;

d) co do położonych w miastach i osiedlach placów budowlanych o obszarze:

do 1000 m ²	75 zł,
ponad 1000 m ²	150 zł;

2) za wprowadzenie zarządcy w zarząd nieruchomości lub przedsiębiorstwa oraz za wprowadzenie dozorca w dozór nieruchomości — połowę opłat przewidzianych w pkt 1, nie więcej jednak niż 100 zł;

3) za opróżnienie lokalu — od każdej izby po 75 zł.

2. Przy opróżnianiu lokali mieszkalnych nie pobiera się odrębnej opłaty od pomieszczeń pobocznych, takich jak: przedpokoje, alkowy, korytarze, werandy, łazienki, spiżarnie.

3. Przy opróżnianiu pomieszczeń gospodarczych (garaże, stajnie) pobiera się opłatę za każde pomieszczenie jak za izbę.

4. Jeżeli opróżnienie lokalu lub pomieszczenia połączone jest z opisem usuwanych rzeczy, opłatę zwiększa się o 100%.

§ 22. Za wykonanie orzeczenia w przedmiocie odebrania osoby pobiera się opłatę stałą w wysokości 100 zł.

§ 23. Za dokonanie spisu inwentarza albo innego spisu majątku pobiera się opłatę stałą za pierwszą godzinę czynności — 50 zł, a za każdą następną godzinę — 20 zł.

§ 24. Za wprowadzenie wierzyciela w posiadanie w wypadkach nie wymienionych w § 21 pobiera się opłatę stałą w wysokości 100 zł, a w wypadkach podjęcia egzekucji na skutek dalszych naruszeń posiadania (art. 817) opłatę zwiększa się każdorazowo o 50%.

§ 25. Za opieczętowanie lub zdjęcie pieczęci, bez dokonywania równocześnie spisu, pobiera się opłatę stałą w wysokości 20 zł od każdej opieczętowanej izby lub innego pomieszczenia.

§ 26. Za dokonanie czynności nie objętej przepisami § 15—25 pobiera się opłatę stałą — za pierwszą godzinę czynności 50 zł, a za każdą następną godzinę 20 zł.

§ 27. Jeżeli komornik przybył na miejsce, w którym miał dokonać czynności, lecz jej nie dokonał z powodów uprzednio mu nieznanych, pobiera się trzecią część opłaty należnej za czynność, która miała być dokonana, nie mniej jednak niż 15 zł i nie więcej niż 50 zł.

Rozdział 3.

Ryczałt kancelaryjny.

§ 28. Jeżeli rozporządzenie nie stanowi inaczej, ryczałt kancelaryjny komornik pobiera tylko jeden raz w sprawie, od każdego wskazanego przez wierzyciela sposobu egzekucji, po dokonaniu pierwszej czynności egzekucyjnej.

§ 29. 1. Ryczałt kancelaryjny wynosi:

- 1) za założenie akt i zarejestrowanie sprawy — 5 zł,
- 2) za skierowanie egzekucji do ruchomości, wierzytelności i innych praw majątkowych — trzecią część opłaty stosunkowej, nie mniej jednak niż 20 zł i nie więcej niż 60 zł,
- 3) za skierowanie egzekucji do nieruchomości — dziesiątą część opłaty stosunkowej, nie mniej jednak niż 30 zł i nie więcej niż 60 zł,
- 4) za wyznaczenie terminu opisu i oszacowania nieruchomości — szóstą część opłaty stosunkowej, nie mniej jednak niż 30 zł i nie więcej niż 90 zł; ryczałtu tego nie pobiera się od wierzyciela, który przyłączył się do egzekucji z nieruchomości po dokonaniu jej opisu i oszacowania,
- 5) za wszczęcie egzekucji roszczeń niepieniężnych:

- a) w celu wykonania orzeczenia w przedmiocie odebrania osoby — 50 zł,
- b) w celu zniesienia współwłasności nieruchomości — 50 zł,
- c) innych roszczeń niepieniężnych — 30 zł,
- 6) za wykonanie zarządzenia tymczasowego co do zabezpieczenia roszczeń — szóstą część opłaty stosunkowej, nie mniej jednak niż 20 zł i nie więcej niż 60 zł,
- 7) za nadzór nad przebiegiem egzekucji z wynagrodzenia za pracę w wypadkach przekazywania przez zakład pracy zajętego wynagrodzenia bezpośrednio egzekwującemu wierzycielowi (art. 881 § 3 pkt 1) — 30 zł rocznie,
- 8) za przeprowadzenie dochodzenia z urzędu (art. 1073 i 1086), jeżeli dochodzenie stanowiło czynność samoistną i jeżeli w jego wyniku komornik dokonał zajęcia mienia dłużnika nie objętego wnioskiem o wszczęcie egzekucji:
  - 25 zł, gdy dochodzenie polegało na osobistych staraniach komornika w terenie,
  - 10 zł, gdy dochodzenie ograniczało się do przeprowadzenia wywiadu,
- 9) za sporządzenie wniosku o wyjawienie majątku — 30 zł,
- 10) za sporządzenie wezwań, zawiadomień oraz innych pism w sprawach objętych przepisami § 18 ust. 1 pkt 4, § 23, 25 i 26 — 3 zł za każdą rozpoczętą stronicę pisma; wezwania i zawiadomienia wysyłane w dwu egzemplarzach za poświadczeniem odbioru uważa się za jedno pismo,
- 11) za sporządzenie odpisów, wypisów, zaświadczeń i innych pism wydawanych na podstawie akt na żądanie zainteresowanych osób, jeżeli nie stanowią one formy zawiadomienia o czynności — 10 zł za każdą rozpoczętą stronicę wydanego dokumentu.

2. Przy obliczaniu ryczałtu kancelaryjnego przewidzianego w ust. 1 pkt 10 i 11 stronica pisma lub dokumentu powinna zawierać przeciętnie 25 wierszy, a każdy wiersz 45 liter.

§ 30. Od każdej kwoty wyegzekwowanej przez komornika pobiera się ryczałt kancelaryjny wynoszący:

- 1) do 200 zł — 3 zł,
- 2) powyżej 200 zł do 500 zł — 5 zł,
- 3) powyżej 500 zł do 1000 zł — 8 zł,
- 4) powyżej 1000 zł — 10 zł.

§ 31. Jeżeli czynność została dokonana w dniu ustawowo uznany za wolny od pracy lub w porze nocnej (art. 810), ryczałt kancelaryjny zwiększa się o 100%.

§ 32. Nie pobiera się ryczałtu za sporządzenie zawiadomienia o pozostawieniu wniosku lub jakiegokolwiek pisma bez biegu oraz wezwań o uiszczenie opłaty, ryczałtu kancelaryjnego lub należności na pokrycie wydatków albo zaliczki.

Rozdział 4.

Należności na pokrycie wydatków.

§ 33. 1. Komornikowi należy się w całości zwrot wszelkich wydatków gotówkowych w wysokości rzeczywiście poniesionej, jak wydatki na: opłaty pocztowe, opłaty za doręczenie dokonywane przez organy sądowe i inne, należności biegłych, koszty ogłoszeń w pismach, koszty przeniesienia, przechowywania i ubezpieczenia ruchomości, należności osób przywołanych do udziału w dokonaniu czynności.

2. W razie dokonywania czynności poza siedzibą biura komornikowi przysługuje prawo do diet i kosztów przejazdu według norm przewidzianych dla pracowników państwowych.

3. Za czynności dokonywane w miejscowości, w której znajduje się biuro komornika, komornik pobiera tytułem zwrotu kosztów przejazdów ryczałt w wysokości 3 zł w każdej sprawie.

§ 34. 1. Jeżeli w czasie jednej podróży służbowej komornik wykonuje czynności w kilku sprawach, należą mu się diety i zwrot kosztów przejazdu jak za jedną sprawę.

2. Diety i koszty przejazdu pozostającego w związku z wykonywaniem przez komornika czynności w kilku sprawach w jednej miejscowości dzieli się w równych częściach pomiędzy poszczególne sprawy, a w różnych miejscowościach dzieli się w stosunku do odległości tych miejscowości od siedziby komornika.

§ 35. 1. Jeżeli komornik odbywa podróż własnym środkiem lokocji, pobiera on tytułem zwrotu kosztów podróży i diet ryczałt obliczony według stawki 1 zł za kilometr drogi od swojej siedziby do miejsca czynności i z powrotem.

2. Ryczałt przewidziany w ust. 1 komornik pobiera w każdej sprawie. Jeżeli jednak w czasie jednej podróży dokonuje on u jednego dłużnika czynności na rzecz kilku wierzycieli lub na rzecz jednego wierzyciela w kilku sprawach, pobiera ryczałt za jeden przejazd.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się również do przejazdów w miejscowości, w której znajduje się biuro komornika, jeżeli jest nią miasto wyłączone z województwa lub stanowiące siedzibę wojewódzkiej rady narodowej albo miasto, którego ludność przekracza sto tysięcy.

§ 36. Za przewiezienie własnym środkiem lokocji ruchomości komornik pobiera tytułem zwrotu kosztów ryczałt w wysokości 20 zł. Jeżeli przewiezienie ruchomości nastąpiło w związku z wykonywaniem czynności w kilku sprawach, ryczałt ten dzieli się pomiędzy poszczególne sprawy w równych częściach.

Rozdział 5.

Oplaty, ryczałty kancelaryjne i należności na pokrycie wydatków w sprawach egzekucyjnych wszczętych na polecenie sądu lub prokuratora.

§ 37. W sprawach egzekucji grzywnien, kar pieniężnych i kosztów sądowych (art. 1080 § 2) stosuje się odpowiednio przepisy poprzedzające z następującymi zmianami:

- 1) nie pobiera się zaliczki na pokrycie ryczałtu kancelaryjnego oraz wydatków,
- 2) jeżeli egzekucja nie dała wyników, Skarb Państwa zwraca komornikowi tylko jego wydatki stosownie do przepisów § 33—36, chyba że nastąpiło przejęcie zajętych rzeczy na własność Skarbu Państwa z zaliczeniem dochodzonych należności na poczet ceny nabycia; w tym wypadku Skarb Państwa uiszcza komornikowi również należne mu opłaty i ryczałt kancelaryjny,
- 3) w razie prowadzenia egzekucji z ruchomości, wierzycielności i innych praw majątkowych o roszczenia nie przewyższające 60 zł, należy się tylko ryczałt kancelaryjny w kwocie 20 zł, bez prawa do diet, zwrotu kosztów przejazdu oraz innych wydatków; innych ryczałtów ani opłat nie pobiera się.

§ 38. Za dokonanie przez publiczną licytację sprzedaży rzeczy skonfiskowanych w postępowaniu karnym oraz rzeczy nie odebranych komornik pobiera tylko ryczałt kancelaryjny w wysokości połowy opłaty określonej w § 15 ust. 1 pkt 1, nie mniej jednak niż 30 zł. Innych ryczałtów ani opłat nie pobiera się. Zwrot wydatków następuje stosownie do przepisów § 33—36.

Rozdział 6.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 39. W sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia stosuje się przepisy tego rozporządzenia do opłat, ryczałtu kancelaryjnego i należności na pokrycie wydatków, pobieranych po tym dniu, choćby już przed tym dniem pobrane zostały zaliczki.

§ 40. Traci moc rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 31 maja 1958 r. o taksie za czynności komorników (Dz. U. Nr 40, poz. 186).

§ 41. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1972 r.

Minister Sprawiedliwości: S. Walczak

239

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 23 września 1971 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie czynności komorników.

Na podstawie art. 772 i 947 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie czynności komorników (Dz. U. Nr 10, poz. 52) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 4 ust. 1 po wyrazie „praktykantowi” dodaje się wyrazy „lub pracownikowi zatrudnionemu w kancelarii komornika po odbyciu praktyki i złożeniu przepisane egzaminu (egzaminowanemu praktykantowi)”,
- 2) w § 4 ust. 2 oraz w § 5 i 6 po wyrazie „praktykant” dodaje się wyrazy „lub egzaminowany praktykant” w odpowiednim przypadku i liczbie,
- 3) uchyla się przepisy § 12—16,
- 4) § 28 otrzymuje brzmienie:

„§ 28. 1. O wyasygnowanie sumy potrzebnej na tymczasowe pokrycie wydatków gotówkowych związanych z postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym w sprawie wierzyciela, którego zwolniono lub który korzysta z ustawowego zwolnienia od kosztów sądowych, oraz postępowaniem egzekucyjnym lub zabezpieczającym wszczętym z urzędu na żądanie sądu lub na wniosek prokuratora, komornik zwraca się do prezesa sądu, przy którym działa.

2. Sumę, o której mowa w ust. 1, komornik pobierze następnie od dłużnika lub wyegzekwuje od wierzyciela stosownie do przepisów o taksie za czynności komorników i przekaże na rachunek dochodów budżetowych sądu.”

5) w § 35:

- a) w ust. 1 skreśla się wyrazy „dokonanym przez administracyjny organ egzekucyjny w trybie art. 3 ustawy wymienionej w § 12”, a wyrazy „tego organu” zastępuje się wyrazami „administracyjnego organu egzekucyjnego”,
- b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. O sporządzeniu planu podziału należy poza osobami określonymi w art. 1027 zawiadomić administracyjny organ egzekucyjny, który dokonał zabezpieczenia, a jeżeli zabezpieczenie nastąpiło w wykonaniu postanowienia wydanego na podstawie art. 248 Kodeksu postępowania karnego, należy zawiadomić ponadto:

- a) organ, który wydał postanowienie o zabezpieczeniu,
- b) wierzyciela roszczeń odszkodowawczych.”

6) w § 67 po wyrazach „przez komornika” dodaje się wyrazy „lub administracyjny organ egzekucyjny”.

7) dotychczasowy dział V oznacza się jako dział VI, a zamieszczone w nim § 173—175 jako § 188—190, natomiast przed nimi dodaje się dział V w brzmieniu:

„Dział V.

Przepisy szczególne w sprawach, w których stosuje się Kodeks karny wykonawczy.

§ 173. 1. Używane w dalszych przepisach określenie:

- 1) „postanowienie o zabezpieczeniu” oznacza wydane w postępowaniu karnym postanowienie sądu albo prokuratora o zabezpieczeniu grożącej kary grzywny lub roszczeń o naprawienie szkody wyrządzonej przestępstwem w mieniu społecznym,
- 2) „roszczenia odszkodowawcze” oznacza roszczenia, o których mowa w pkt 1,
- 3) „oskarżony” odnosi się, stosownie do okoliczności, również do podejrzanego,
- 4) „dłużnik” oznacza dłużnika roszczenia odszkodowawczego,
- 5) „kodeks” oznacza Kodeks karny wykonawczy,
- 6) „osoba bliska” oznacza osobę pozostającą w bliskim stosunku z oskarżonym (art. 134 § 1 kodeksu).

2. Przepisy tego działu dotyczące majątku oskarżonego odnoszą się, stosownie do okoliczności, także do majątku dłużnika roszczenia odszkodowawczego.

§ 174. 1. Postanowienia o zabezpieczeniu komornik wykonuje niezwłocznie.

2. Jeżeli wykonując postanowienie o zabezpieczeniu komornik w toku dochodzeń przeprowadzanych stosownie do przepisu art. 133 kodeksu stwierdzi potrzebę dokonania czynności objętej właściwością miejscową innego komornika, zawiadomi o tym organ, który wydał postanowienie o zabezpieczeniu, określając tę czynność i majątek, w stosunku do którego należy jej dokonać. Jeżeli dokonanie czynności należy do innego komornika działającego w okręgu tego samego sądu powiatowego, stosuje się § 8 niezależnie od tego, czy postanowienie o zabezpieczeniu dotyczy kilku współoskarżonych lub współdłużników.

3. W razie braku odpisów postanowienia o zabezpieczeniu w ilości potrzebnej dla dokonania doręczeń wymaganych przez art. 129 kodeksu, komornik sporządzi te odpisy we własnym zakresie.

§ 175. 1. Komornik obowiązany jest wykonać postanowienie o zabezpieczeniu również wówczas, gdy orzeczono w nim zabezpieczenie na nieruchomościach oskarżonego, z określeniem sposobu zabezpieczenia (obciążenie hipoteką przymusową, zakaz zbywania i obciążania nieruchomości,